

bonum. Sperne ergò voluptates; Nocet enim empta dolore voluptas.

XIX. Nec animi etiam voluptas per se planè ἀπρακ-
τῶς, id quod quærimus est summum hominis bonum, suâ
naturâ maximè & perpetuò ἐνεργητικόν; sed tantum affe-
ctio, vel proprium & perpetuum accidens illius.

XX. Nec honor summum potest esse bonum. Nam
quamvis ambitiosa sit hæc ætas mundi, tamen Cæsar cum
pompa, Alexander cum sceptro cecidit. Rectè ille: Re-
gnabo, regno, regnavi, sum sine regno; lubrica est scala
fortunæ, & Comes regni semper invidia est, quo altius
scandis, eò gravius cadis.

XXI. Præterea honor, inquit Philosophus, non est
in eo qui honore dignus est, sed in honorante. At S. B. est
in ipso beato. E.

XXII. Nec in solo virtutis habitu hominis consistit
εὐδαιμονία, cum virtus, utpote habitus, possit esse ociosa;
summum bonum verò in actione καὶ ἐν τῇ ἐνεργείᾳ totum
versetur. Eth. N. c. 5.

XXIII. Insuper Divitiæ, quæ ut mera instrumenta
tantum propter aliud appetuntur, & sæpius latrociniis, ali-
isvè injusticiæ modis parantur, à natura summi boni sunt
alienissimæ.

XXIV. Deniq; communis omnium bonorum Idea
felicitas hominis constitui non potest: quia nulla est sepa-
rata à singularibus. Nec si esset, quicquam faceret ad civi-
lem de qua loquimur, felicitatem, & benèvivendi ratio-
nem 1. Eth. N. 6.

XXV. Sed hæc breviter de ea quæstionis parte, Quid
non sit S. B. sufficient: Nunc sequitur, ut Quid ipsum sit,
patefaciamus. Quia verò τὸ τί ἐστὶ ex definitione elucescit
lib. 2. post. Anal. c. 3. t. 2. Duplex autem definiendi genus
est; ὀνομαστικῶδες nominale unum; alterum ὀσιῶδες Essentia-
le lib.